

Chotyňáček

Ročník 28

Leden 2020

ZDARMA

Před 110 lety byla do Chotyně zavedena elektřina z tepelné elektrárny v Andělské Hoře.

Před 130 lety byl u nás založen Sbor dobrovolných hasičů.

Začíná nám rok 2020

Letošek začíná tak nějak dosti hekticky.

Čeká nás hodně práce, ale když se vše vydaří, tak to bude super.

Čeká nás dát do pořádku celý střed obce po rekonstrukci elektrického vedení - chodníky apod. Ale až zmizí sloupy a dráty, tak to bude moc hezké. Velkou radost mi udělali Sokolové, paní místostarostka a pan Kocourek, protože minulý týden zahájili v sokolovně cvičení rodičů s dětmi. A v neděli je další pravidelné cvičení, více se dozvíte dále.

V novém roce vám přeji pevné zdraví, štěstí, lásku a abyste měli kolem sebe fajn lidi.

Nelžete sobě ani lidem kolem sebe a bude vám prima, mám to vyzkoušené. Není to sice vždy jednoduché, občas to chce odvalu, ale věřte, že to za to stojí. A až se takto nastavíte, vždy poznáte, kdo vám lže, kdo kecá a na koho se můžete spolehnout.

Starostka

Chotyňské nádraží - jak dál???

V pátek jsem s panem hejtmanem a panem senátorem navštívila ředitele Správy železniční dopravní cesty oblastního ředitelství v Hradci Králové. Pokusila jsem se vysvětlit svoji představu o záchraně chotyňského nádraží. Protože ho nemůžeme vlastnit, požádáme o pronájem (alespoň na 20 let). Budovu nádraží opravíme tak, že zůstane zachována původní otevřená čekárna a zbytek od trati uzavřeme a vybudujeme zde základnu pro skauty. Na opravu bychom použili část pe-

něž, které má SŽDC určené na rekonstrukci nebo demolici. Nám by stačilo ani ne 50% a byl by zde krásný opravený objekt s využitím a dokonce ve vlastnictví SŽDC.

Samozřejmě by mnoho z toho muselo jít na výjimky, ale byla jsem připravena s tímto rizikem do toho jít.

Jenže ... jedná se o státní majetek a vlastně nic z toho, co jsem nabídla, nejde.

Nádraží je opuštěné od poloviny 90. let 20. století. I když od té doby jenom chátrá, je to stále krásný objekt a dá se využít. To, že mě napadli skauti na využití, má také svoje opodstatnění - pod střechou je pěkný prostor, kde se dá udělat velká noclehárna, skauti nepotřebují kdovíjaké zázemí - na mytí by byla užitková voda z nádrže, kterou by případně hasiči občas plnili, na stravu by si kupovali vodu v lahvích, protože dotáhnout na nádraží vodovodní řad by stálo cca 1 milion. Záchody by byly chemické nebo něco podobného. Jediné, co by bylo třeba je navýšení elektřiny. Veškeré peníze by se daly do opravy objektu - střecha, dřevěné části, okna, schodiště, dveře, zdi apod. Nedělalo by se vůbec nic zbytečného.

Z Hradce Králové jsme odjízďeli s tím, že obec společně s krajem požádá o zápis nádraží do seznamu chráněných památek. Ano, požádáme, pokud je to zatím jediná cesta - strašně dlouhá s nejistým koncem a je zde další otázka - kdo potom opraví chráněnou památku?

Ale já budu dál hledat rozumné řešení. Od pátku přemýšlím, co dál. Už mě i napadlo sehnat peníze na opravu někde jinde, jenže kde mám jistotu, že nám to potom pronajmou. Proč státní podnik nemůže normálně fungovat? Proč obec není rovnocenný partner státu?

Budu přemýšlet dál, naše nádraží za to stojí.
starostka

ZOO Liberec 100 nebo 115 let?

(z časopisu VĚČKO)

Na letošní rok chystali v liberecké zoologické zahradě velkolepé oslavy stého výročí založení. K dárkům, které chtěli sobě i svým příznivcům dát, patří i výpravná kniha o historii zahrady. A právě při její přípravě se přišlo na to, že po desetiletí tradovaný rok založení zoo - 1919 - není správně. „V roce 1919 se vůbec nic nestalo,“ oznámili nám badatelé z libereckého spolku RODO-KMEN.BIZ na tiskové konferenci. Zároveň představili dokument, který datuje vznik zahrady o patnáct let dříve, do roku 1904. Budiž vedení zahrady ke cti, že se k omylu postavilo čelem: přiznalo jej, vysvětlilo, jak vznikl, a velkolepě oslavilo sto patnácté narozeniny. Prvnímu řediteli liberecké zoologické zahrady Erichu Sluwovi už prý dávno odpustili, že tuhle kachnu kdysi vypustil, aby zveličil své zásluhy o zahradu. I tak prý byly značné...

Naše zahrada se v průběhu více než sto let existence měnila, nejen co do skladby zvířat, ale hlavně svým zaměřením a účelem. Stále je to ale místo, kde se potkává divoká příroda s lidmi - nebo lidé s divokou přírodou. Bez zoo by byl náš svět chudší, a tak jí tímto speciálem přejeme vše nejlepší. Ten nejkrásnější dárek, chystané rozšíření, si už dala sama.

Co možná nevíte o Liberecké zoologické zahradě:

Je prokazatelně nejstarší na celém území bývalého Československa. V roce 2020 ji bude 116 let.

V jednom výběhu se zvěří najdete nejstarší stavební památku na území dnešní zoo. Jedná se o poslední hraniční patník, jimiž byla za vlády Marie Terezie vytýčena hranice mezi Libercem a Ruprechticemi.

Mnohé chodníky propojující dolní a horní část zoo pocházejí z doby, kdy zde liberecký spolek přátel přírody Naturfreunde budoval městský park. Už v roce 1872 tady vzniklo několik turistických stezek a zastavení, nejčastěji v podobě tryskajících pramenů s možnostmi odpočinku.

Chov čistokrevné drůbeže, holubů a králíků, stejně jako zájem o volně žijící domácí i cizokrajné ptactvo, spojoval několik členů spolku Naturfreunde. Jednoho dne roku 1887 se u piva (pravděpodobně v Litoměřické pivnici v dosud stojícím domě u Zlatého Beránka) rozhodli, že založí vlastní spolek - Ornitologický spolek pro Severní Čechy.

Ptačí park na Hrnčírském vrchu na Perštýně byl v roce 1895 prvním počinem libereckých ornitologů - a vlastně první malou zoologickou zahradou ve městě a v celém Království českém. Platilo se tu vstupné a k vidění byli hlavně ptáci a drobné zvířectvo, především králíci. Úspěch ornitology povzbudil a začali přemýšlet o opravdové zoo.

Lidové sady (Volksgarten) - tak se kolem přelomu století začalo říkat městskému parku a přilehlému lesíku. V té době byl i díky iniciativě spolku přátel přírody městem vybudován Gondolový rybník (Gondelteich), dnes známý jako Labutí jezírko a nedaleko od něj, na místě zahradní restaurace Belveder, kulturní dům s restaurací, který je dnes znám pod jménem Lidové sady. Jezírko, stejně jako budova Lidových sadů s vyhlídkovou věží, jsou dnes trvalou součástí zoo.

Čtyři labutě nechal na Gondolovém jezírku vysadit v roce 1900 Ornitologický spolek. Na ostrůvku pro ně vybudoval útočiště v podobě romantického hrádku. V roce 1902 spolek s podporou města vystavěl ptačí dům s voliérou pro domácí a cizokrajné ptactvo. Byl umístěn v městském parku zhruba v blízkosti dnešního výběhu tapírů v horní části zoo.

Dne 6. srpna 1904 bylo starostou města Bayerem a dalšími radními schváleno, že město poskytne Ornitologickému spolku pozemky za Labutím jezírkem pro stavbu zahrady. Zpočátku se jednalo o výběh několika srnek, na který záhy navázal svět vodního ptactva v podobě kulatého ostrůvku obklopeného vodou a bažinatým terénem.

Na velké průmyslové Německo-české výstavě, která se konala v roce 1906 u Harcovské přehrady, objevili členové Ornitologického spolku domek, jemuž se začalo říkat Čapí hnízdo. Na výstavě v něm bylo prezentováno francouzské víno a po jejím skončení se stal součástí zoologické zahrady - nejprve jako strážní domek, pak jako obydlí správce, pokladna zoo a kanceláře. Dnes je v něm kavárna.

Dikobraz, opice, divoký buvol, draví ptáci, hadi, ještěři a ryby. Vlci, lišky, divocí psi, karpatští medvědi, levhart či puma - to jsou zástupci zvířat, které liberecká zoo chovala už před první světovou válkou.

Rekordní byl rok 1913, kdy branami zoo prošlo 70 000 návštěvníků. Pak ale přišla válka a zahrada se dostávala do velkých potíží, rostla cena krmiva a zhoršovala se jeho kvalita.

Původně odborný učitel na liberecké Pokračovací škole Erich Sluwa patřil k lidem, díky nimž zoo během válečných let nezankla. Roku 1929 se stal jejím vůbec prvním ředitelem. Snil o moderní zoologické zahradě a inspiraci hledal v berlínské zoo nebo u Hagen-

becků ve Stellingenu u Hamburku. Největším a nejmodernějším počinem té doby bylo vybudování otevřeného bazénu pro lachtany ozdobeného imitací krápníkové jeskyně. Lachtani se stali miláčky návštěvníků a byli jednou z největších atrakcí zoologické zahrady. Mnohá zvířata byla získána také za výhodnou cenu od krachujících cirkusů v době světové hospodářské krize.

Druhá světová válka měla své oběti i mezi zvířaty liberecké zoo. Mezi první patřil pár lachtanů, kteří uhynuli v době všeobecné mobilizace. Kvůli uzavření celého příhraničí s Německem nebylo možné dodávat z vnitrozemí a ani z druhé strany mořské ryby. V závěru války pak musel být na zoo velmi tristní pohled. Nedostatek krmiva a nemoci měly za následek rapidní úbytek chované zvěře. Přežilo jen několik málo odolných druhů.

Dlouholetý ředitel zoo Erich Sluwa byl odsunut do Německa a zoo byla předána do rukou národních správců. Byla v žalostném stavu - z původních 500 kusů zvěře zbylo jen 60. Naštěstí komunistický stát pojal zoologické zahrady jako prostředek zábavy a vzdělávání pro pracující. A tak stávající zoologické zahrady zůstaly nejen zachovány, ale dokonce vznikaly nové. Až do roku 1954 ale procházela liberecká zoo opravdu těžkým obdobím. Pak se stal ředitelem Jiří Badalec.

Z Badalcovy éry dosud stojí například expozice pavánů z roku 1963 či sloninec z roku 1972. Zoo Liberec se opět dostala na výsluní, roční návštěvnost pravidelně přesahovala tři sta tisíc lidí. Především se ale podařilo obnovit původní prvorepublikovou atrakci - bazén s lachtany. Za Badalce se zoo proslavila i odchovem dalších druhů, jejichž dlouholeté chovy byly v minulosti z nejrůznějších důvodů ukončeny. K nim patřili nosorožci tuponosí, tygři ussurijští, americké pumy, zubři, jeleni Dybowského, lemuři kata, antilopy Nilgau, pavíani plástíkoví, přímo-

ročci jihoafričtí, poloosel onager nebo kulan.

Ředitelování Josefa Janečka je spjato především s velkým stavebním boomem, který začal v polovině 80. let. Tehdy vyrostl pavilon žiraf a hospodářský pavilon. Stavělo se i v 90. letech - pavilon opů a tropů, šelminec či zimoviště plameňáků.

Založení chovu bílé formy tygra indického bylo vpravdě osudovým počinem. V roce 1994 sem byli zapůjčeni ze Švédska a vzápětí se stali obrovskou atrakcí nejen pro Liberečany, ale pro obyvatele takřka celé České republiky. Nyní stojí před zoo úkol chov bílých tygrů ukončit - nejedná se totiž o samostatný živočišný druh ani poddruh a zoo se věnuje chovu druhů ohrožených.

Současný ředitel zoo Liberec David Nejedlo vrátil do Liberce některá zvířata, která se tu chovala už v minulosti - například plameňáky a pelikány, paviány pláštíkové, lvy berberské či populární surikaty. Především ale dovedl libereckou zahradu do mezinárodního společenství zoologických zahrad a jejich společných projektů.

Povídky pana Mirka Černého **Jako na jevišti**

Staříčká Tatra několikrát zakašlala a ztichla, tak a zase jsme dojeli. Před námi ještě dva nákupy psů nabídnutých pro potřeby armády a půl republiky domů po zasněžených a nevalně udržovaných cestách. Co naplat, víme již, že jsme natankovali naftu, která do vozidla nepatří a tak jako secvičený tým světové značky vyskakujeme do chumelenice a provádíme bůhví po kolikáté čištění přívodu paliva. Konečně jsme hotovi, utíráme zmrzlé ruce do čistící vlny a s pocitem nejistoty vyrážíme dál. Máme od rána již čtyři hodiny zpoždění, ale nic se s tím nedá dělat, čas ani možnost vypláchnout nádrže a vyměnit palivo nemáme. Na prvním svodu psů vydrželi všichni prodávající. Jsou z blízkého okolí, pohoštění zajištěno a v teple útulné

klubovny je jim docela dobře, ani nám nevyndali. Koupili jsme polovinu nabídnutých psů, vypili v letu horkou kávu a jedeme dál. Tatříčka přestala zlobit, zřejmě nám chce vynahradiť všechno utrpení. Začalo hustě sněžit, vítr proměnil silnici v bílou řeku a pokud nejsou podél stromy nebo patníky, nevíš ani, kde se zatáčí. Naštěstí je Morava rovná země a tak jedeme skoro po paměti bez úrazu až na místo posledního nákupu. Žádná klubovna zde tentokrát není, jen pole za domem organizátora nákupu. Nikdo tam samozřejmě v téhle siberii není, buďto všichni zmrzli a nebo čekají někde za rohem stavení, aby nás lynčovali za zpoždění. Ale ukřivdili jsme jim. Psi jsou uvázaní na slámě ve stodole a jejich pánové na tom nejsou také zle. Díky moravské pohostinnosti a organizačním schopnostem pána domu se baví dobře, na lynčování zapomněli a jsou rádi, že nás vidí živé a zdravé. Je skoro dvacet hodin. Nejprve si trochu odpočineme, stejně už čas nevrátíme a po nákupu dojedeme jen do místa nějaké posádky, kde nás nechají vyspat. Na Grabštejn dorazíme až zítra dopoledne, teda pokud Tatříčka vydrží, nebo se nestane něco nepředvídaného. Příjemný odpočinek skončil a moc se nechce zvedat, kdyby tak šlo natáhnout se na hodinku vedle rozpálených kamen, ale nedá se nic dělat, musíme do práce. Přezkoušení psů jsme vymysleli tak, že řidič s Tatroou zajede na umrzlé pole, bude svítit na veterinární prohlídku psů i přezkoušení požadovaného výkonu. Zatím se všem daří, jsem rád, že žádný pes nebyl doposud vyřazený a prodávající nečekali na výkup čtyři hodiny nadarmo. Dospěli jsme ke zlatému hřebu programu, zadržetí prchajícího pachatele s protiútokem na psa. Kontrolní výkon se tomu v kynologické mluvě říká a je to docela hezká podívaná pro diváky. Méně zábavná ovšem někdy bývá pro toho, kdo pachatele imituje, neboť při tomto výkonu je pes blízko a jeho pán hezky daleko a co se děje mezi tím nežli doběhne, je pouze věcí psa a figuranta. Nejhorší jsou ovšem psi, kteří do ochranného rukávu příliš

nekousali a po zjištění, že je tvrdý, hledají měkčí uchopení, což bývá pochopitelně na těle cvičného pachatele zločinu. Dnes jsou samozřejmostí kvalitní ochranné oděvy, ale v té době byly takřka prkenné, ve kterých se nedalo pořádně chodit, natož běhat a tak většinou každý zkušený figurant pracoval pouze v montérkách. Provádím poslední instrukci. Postavíte se všichni do řady. Jakmile vběhnu do kužele světla a zvednu ruce, budete postupně z levého křídla vypouštět psy a hned za nimi poběžíte. Jakmile mě pes zadrží a vy doběhnete, odeberete psa, nasadíte mu náhubek a vrátíte se obloukem zpátky. Je to každému jasné? Jasné, zahučelo sborem poněkud nesrozumitelně. Dobrá, navlékl jsem ochranný rukáv a vběhl na osvětlené pole, jako na jevišti v divadle, pomyslím si a místo potlesku se ozývá zuřivý štěkot rozvášněných psů. Zvedám ruce na znamení vypuštění prvního psa a dávám se na útěk. Nějaký křik se za mnou ozval a ten do tohoto scénáře rozhodně nepatří, to vím zcela jistě. Pozor, pozor, slyším již zřetelně. Otáčím se tedy a už vím proč to varování. Zprava i zleva se na mě řítí místo jednoho dva psi. Tak přece nerozuměli bleskne hlavou, ale na víc není čas, musím vyváznout se zdravou kůží. Mám štěstí, že jeden ze psů je o něco rychlejší, toho chytím na rukáv prvního. Podařilo se, teď otočka se zakousnutým psem a nastavit volné místo na rukávu druhému, snad se dá na fintu nachytat. Dal a skočil, tak jak jsem předpokládal. Teď mám na rukávu dva psy a musím těch zmítajících se osmdesát kilo udržet v tahu a nedopustit, aby některý z nich povolil, pustil se do druhého nebo do mě. Ale už jsou tady psovodi a stahují z rukávu svoje psy, všechno dobře dopadlo. Zbývající část výkupu proběhla bez jakýchkoliv problémů a tak jsme opět radostně zasedli ve vyhřáté světnici a dokončili potřebné písemnosti související s výkupem. Uspělo všech pět nabízených psů a psů skutečně dobrých, kteří se nebojí světla ani tmy. Jsme všichni

nadmíru spokojeni a zvláště my, když je nám nabídnutý i nocleh.

Od té doby protéklo našimi potoky hodně vody, ale kdykoliv sjíždím mohelnickým kopcem na Moravu, nezapomenu se podívat na pravou stranu, do dnes již zastavěných polí.

ZZS LK ocenila kolegy i zástupce veřejnosti

Zdravotnická záchranná služba Libereckého kraje letos již podruhé předala medaile a pamětní listy svým zaměstnancům, kolegům z IZS a zástupcům laické veřejnosti. Ředitel Luděk Kramář na Slavnostním ocenění v liberecké kavárně Pošta ocenil jejich práci a zvláštní přínos pro záchrannou službu a obyvatele Libereckého kraje.

„Záchrana lidských životů a ochrana lidského zdraví, by se v naší každodenní činnosti neobešla bez velmi těsné spolupráce všech pracovníků ZZS LK. Lidé, kteří volají na linku 155 a většinou ve velmi zoufalé situaci čekají, že jim někdo pomůže, si neuvědomují, jaký svým voláním spustí kolotoč. Jejich volání díky technikům přijme operátor. Vyhodnotí získané informace a pošle další – lékaře, záchranáře, sanitu nebo vrtulník. Všichni na místě udělají, co je v jejich silách. Je to práce plná emocí, někdy zoufalství, někdy radosti. Bez ohledu na čas, počasí, vlastní problémy – ta práce je vždy vysoce profesionální. Právě na ní závisí naděje, kterou lidé do volání na linku 155 vkládají. Protože, jak jsem říkal již loni, když jedeme my, vždy vezeme naději, uvedl ředitel ZZS LK Luděk Kramář.

Připomněl, že po předání pacienta v nemocnici se rozbíhá další administrativní kolotoč a že Slavnostní ocenění záchranářů je tedy poděkování za práci opravdu všem, kdo u Zdravotnické záchranné služby Libereckého kraje pracují.

Zvláštní poděkování záchranné služby letos putuje i dvěma zástupcům laické veřejnosti. „Je pro nás obzvlášť důležité, protože si uvědomujeme, že právě bez lidí, kteří se první dostanou k postiženým, by naše práce byla

mnohem těžší a nemusela by mít tolik dobrých konců. Máme profesionální vybavení, profesionální zaměstnance, z nichž každý dělá maximum. Ale zkrátit dojezdové časy k pacientům už neumíme. O lidském životě a jeho další kvalitě ovšem mnohdy rozhodují první vteřiny, kdy my na místě prostě být nemůžeme a musíme se spolehnout na pomoc laiků. V tuto chvíli bych chtěl opravdu ze srdce poděkovat všem, kdo někdy v kritické chvíli pomohli svým bližním. Oba dnes oceňované jsme vybrali jako jejich zástupce, byli bychom rádi, kdyby se jejich příběhy stali inspirací pro ostatní,“ řekl Kramář.

Martin Prevužňák a Barbora Kroftová z rukou ředitele krom pamětního listu obdrželi také samolepu „Pomohl/a jsem zachránit lidský život,“ kterou záchranáři udělují ve výjimečných případech těm, kdo pomohou bližnímu v nouzi. Martin Prevužňák je zdravotnický laik a přesto v uplynulém roce dokázal zachránit život muže, kterého přejel vlak. V těžké situaci neztratil hlavu a dokázal poskytnout první pomoc takovým způsobem, který muži umožnil přežít do příjezdu profesionálů. Bez jeho okamžité reakce a bez jeho pomoci by muž patrně nežil.

Barbora Kroftová se na slavnostním předávání ocenění se svým zachráněným dokonce potkala a dostala od něj krásnou kytičku. Život mu pomohla zachránit telefonátem na operační středisko, perfektním nahlášením potřebných informací a následnou organizací záchranných prací a resuscitace.

Cvičili jsme evakuaci dispečinku. Úspěšně!

Je 7.1. 2020, devět hodin ráno. Pro pracovníky Zdravotnické záchranné služby Libereckého kraje den jako každý jiný. Na dispečinku zvoní telefony lidí, kteří potřebují pomoc. V 9:07 ovšem přichází nemilá zpráva. Prostor dispečinku je zamořen a místo je nutné okamžitě vyklidit.

V tu chvíli se rozbíhá pečlivě připravený kolo-toč. Zatím se o něm ale všichni jen bavili a sepi-sovali nutné postupy. Nyní poprvé vše jede na ostro. Dispečerů stále pomáhají lidem na telefonu. Zároveň volají na policii ČR se žádostí

o auta k přesunu a připravují nutné věci. Zařizují přepojení linky 155 na mobilní telefony. Za necelých 10 minut nasedají do policejních aut a v houkající koloně přejíždějí do prostor záložního operačního střediska v budově Policie ČR. Stále se sluchátky na uších, stále přijímají hovory a vysílají sanity po celém Libereckém kraji. Během patnácti minut už mají svá pracovní místa na nouzovém pracovišti. Pracují bez počítačů, jen přes mobily a vysílačky, vše zapisují na papíry a stírací tabulky. Provoz záchranky se ani na vteřinu nezastavil. Po necelé hodině je situace klidnější, všichni si zvykli na nové podmínky. A v tu chvíli přichází nová zpráva – můžeme se vrátit „domů“. Jenže zároveň se rozdrnčí telefony, pacientů přibývá a dispečerů nemohou hovory utnout. Na odjezd zpět na základnu se tedy čeká dalších 20 minut. A během přesunu dispečerů stále hovoří.

Do zaběhnutých kolejí se vše vrací v 11:40. Mobilní linky jsou opět přepojeny na pevné, dispečerů sedí u svých počítačů. Cvičení končí. Dopadlo na jedničku!

Zdravotnická záchranná služba pořádá podobná cvičení, při nichž se zaměstnanci připravují na různé krizové situace, pravidelně. Konají se cvičení operátorů, řidičů, zdravotnických pracovníků, leteckých týmů či spolupráce v rámci IZS. „Nechceme se dostat do situace, kdy by kdokoliv z našich lidí nevěděl, co má dělat. Jedna věc je samozřejmě teoretická příprava, kdy máme na papíře sepsané postupy a doporučení, druhá je věc jejich převedení do praxe. Z tohoto hlediska pro nás byla ostrá evakuace dispečinku velmi přínosná. Ověřili jsme si, že podobnou situaci jsme připraveni bez problémů zvládnout, zároveň jsme odkryli slabší místa, která můžeme doladit,“ zhodnotil cvičení ředitel ZZS LK Luděk Kramář. „Všem zúčastněným bych rád poděkoval za perfektní zvládnutí situace a celého cvičení,“ dodal. Zároveň připomněl, že záchranka nic neriskovala a po celou dobu měla v záloze tým, který byl připraven v případě potřeby okamžitě začít pracovat na operačním středisku ZZS LK. „Nikdy bychom si nedovolili cvičením jakkoliv ohrozit životy nebo zdraví obyvatel. Vše bylo připraveno tak, aby v případě jakýchkoliv potíží bylo možné okamžitě přejít na standardní provoz.“

Celému cvičení v rolích pozorovatelů přihlíželi zástupci Libereckého kraje a Zdravotnických záchranných služeb z některých sousedících krajů.

Michael Georgiev

HASIČI RADÍ OBČANŮM

Jak zabezpečit domácnost proti vzniku požáru

Statistické údaje jednoznačně dokládají, že požáry v domácnostech mají nejtragičtější následky.

Každý rok při nich zemřou desítky lidí, zraněny jsou další stovky osob a způsobené škody dosahují stamilionů korun.

Na požárech v domácnosti má velký podíl lidská neopatrnost. **Mezi nejčastější příčiny těchto požárů patří nedbalost při kouření, neodborná manipulace s elektrickými spotřebiči nebo zacházení s otevřeným ohněm v domácnostech**, ať již se jedná o zapomenuté jídlo na sporáku, nevhodně odložené nedopalky cigaret, svíčky a přímotopy ponechané bez dozoru v blízkosti hořlavé látky nebo užití hořlavé kapaliny při zapalování kamen. Domácnosti jsou v dnešní době přeplněny vybavením z materiálů, které se snadno vznítí a rychle hoří, přičemž dochází k úniku velkého množství vysoce toxického kouře (např. čalouněný nábytek, matrace, bytové textilie). **Právě toxický kouř je nejčastější příčinou úmrtí osob při požárech.**

Vysoký počet požárů v objektech pro bydlení obecně souvisí i s tím, že se lidé cítí doma v bezpečí a podceňují drobné nehody, byť i ty mohou vést ke vzniku požáru. Nebezpečí může plynout i z běžných činností v domácnosti jako je hra dětí, vaření, kutilství apod.

Abyste se mohli doma cítit opravdu bezpečně, dávejte pozor na:

Otevřený oheň bez dozoru

- Nenechávejte bez dozoru otevřený plamen plynového sporáku, krbu, zapálené svíčky.
- Zdroje otevřeného ohně zabezpečte tak, aby nemohly zapálit hořlavé materiály v okolí.
- Dbejte zvýšené opatrnosti při vaření, především při smažení, aby nedocházelo ke vznícení připravovaných potravin.

Děti a domácí mazlíčky

- Zamezte přístupu dětí k možným zdrojům otevřeného ohně, zápalkám, zapalovačům apod. Poučte své děti o nebezpečí vzniku požáru.

- Hlídejte domácí mazlíčky, aby se nedostali do blízkosti otevřeného ohně nebo nepoškodili kabely od elektrických spotřebičů.

Kouření a cigaretové nedopalky

- Při kouření cigaret a odhazování nedopalků do odpadkových košů dbejte na dokonalé uhašení nedopalků, pozor na pokládání cigaret na hořlavý materiál. Velmi nebezpečné je pak kouření cigaret v posteli, zvláště pokud jste pod vlivem alkoholu nebo jiných drog.

Komíny a topidla

- Nechejte si pravidelně čistit a kontrolovat komíny.
- Kouřovody a topidla udržujte v řádném technickém stavu.
- Žhavý popel ukládejte na bezpečné místo do nehořlavých nádob.
- Užívejte výhradně topiva určená pro dané topidlo, nezapalujte pomocí vysoce hořlavých látek (např. benzínu) a netopte odpady, plasty apod. Neumísťujte do blízkosti topidel žádné hořlavé látky, jinak hrozí vznik požáru vlivem sálavého tepla. Bezpečná vzdálenost by měla být stanovena v návodech na použití.
- Řádně a bezpečně ukládejte hořlavý materiál a látky mající sklon k samovznícení (např. uhlí, seno, bavlna) v dobře větraných prostorách.

Elektrospotřebiče

- Instalujte a užívejte tepelné a jiné spotřebiče v souladu s průvodní dokumentací výrobce.
- Udržujte v řádném stavu elektroinstalace, elektrické spotřebiče, kryty na osvětlovacích tělesech, pohyblivá šňůrová vedení atd.
- Nepřetěžujte zásuvky a prodlužovací šňůry, upřednostňujte prodlužovací šňůry s vypínačem.
- Při delším nepoužívání odpojte elektrospotřebič ze sítě, pokud to je možné.

Protipožární zabezpečení

- Vybavte si svou domácnost autonomními „hlásiči požáru“, které vás na hrozící nebezpečí včas upozorní, zejména v noci.
- Buďte vybaveni funkčními jednoduchými hasebními prostředky (přenosný hasicí přístroj, hasicí sprej).

- Udržujte dobrý technický stav zdrojů vody, hasicích přístrojů, případně jiných zařízení určených pro hašení požárů.
- Znejte umístění a použití přenosných hasicích přístrojů a nástěnných hydrantů.

V bytových domech musí být chodby, schodiště, únikové cesty a východy volné k evakuaci osob, materiálu či vedení hasebního zásahu. V těchto objektech musí být umístěny např. funkční a snadno přístupné hasicí přístroje, zařízení pro zásobování požární vodou (např. nástěnné hydranty) apod.

Pamatujte, že investovat do zabezpečení své domácnosti z hlediska požární ochrany se zcela jistě vyplatí. Chráníte si tak nejen svůj život a zdraví, ale i majetek. **Případný požár totiž dokáže snadno způsobit mnohem větší škody, než jsou stokrátové investice do hasicího přístroje nebo hlásiče požáru.**

*Autor: por. Mgr. Iva Michalíčková
koordinátorka preventivně výchovné
činnosti HZS Libereckého kraje*

Věkové složení obce k 1.1.2020

Věk	Ženy	Muži	Celkem
0-5	38	33	71
6-17	68	72	140
18-29	62	71	133
30-39	58	67	125
40-49	89	105	194
50-59	43	51	94
60-69	69	42	111
70-79	59	50	109
80-89	15	8	23
90-99	2	3	5
Celkem	503	502	1005

Plánované akce v roce 2020

- 15.2. Dětský maškarní bál
14.3. Maškarní ples (Námořnický bál)
30.4. Pálení čarodějnic
Květen Den mužů
Červen Den dětí
20.6. Víla Nisa
Září Den otevřených dveří u hasičů
Září Oslavy mikroregionu (Hrádek n.N.)
Září Sportovní den dětí u sokolovny

- 26.9. Výstava ovoce a zeleniny + jablkobraní + den seniorů
10.10. Pouštění lodiček
30.10. Lampiónový průvod na hrad
28.11. Adventní trhy + rozsvícení vánočních stromů
Prosinec Čert a Mikuláš v sokolovně
20.12. Polední vánoční rozjímání na hradě
31.12. Silvestrovský fotbal

Pozvánka na cvičení rodičů s dětmi

Vážení sportovní přátelé, milé děti a rodiče! Tělocvičná jednota Sokol Chotyně, hrdý sportovní oddíl obce Chotyně, pořádá cvičení rodičů s dětmi. Cvičíme každý čtvrtek od 17 hodin v Chotyni, ve skvělém zázemí Sokolovny. Zveme všechny děti od asi dvou do sedmi let.

Sebou si vezměte pouze sportovní oblečení a obuv do tělocvičny. Sraz v Sokolovně v Chotyni. Vedoucími cvičiteli jsou: Ivana Morgensternová, Marcela Nováková a Karel Kocourek. Budeme se na vás těšit a věříme, že se vám u nás bude líbit.

Chotyňští Sokolové

Tabata s Monikou

Každou neděli v 18 hodin v Sokolovně v Chotyni pod vedením trenérky Moniky Čermákové. Jedná se o intenzivní kardiovaskulární intervalové cvičení, které je určené pro všechny věkové kategorie. Trenérka individuálně uzpůsobí cvičení každému dle jeho zdravotních a fyzických možností. Více informací můžete najít na facebookové skupině „Tabata s Monikou“ nebo na telefonním čísle 731743808.

Těším se na Vás.

Monika Čermáková, trenérka

Veřejné zasedání se posouvá o týden na 4. února. Bližší na plakátech.

Vydává Obecní úřad Chotyně, registrační číslo MK ČR U 11 793.